

VIS, d.d. u stečaju,
Vis
Stečajna upraviteljica

U Splitu, dana 12. lipnja 2019. godine

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Na broj: St-172/2014.

radi upućivanja na
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Stečajni dužnik:

VIS, d.d. u stečaju, upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Splitu, MBS: 060014618, OIB: 55505367731, sa sjedištem u Visu, Šetalište Apolonija Zanelle 5, kojeg zastupa Mira Hajdić, stečajna upraviteljica

Stečajni vjerovnici:

1. **FUTURUM KOMUNIKACIJE** d.o.o. Strmec, T. Ujevića 16, OIB 75330357659
2. **DAVID ILIJEVSKI** iz Strmca, Tina Ujevića 16, OIB 85880141968

oboje zastupani po punomoćniku Alenu Ivkoviću, odvjetniku iz Rijeke

ODGOVOR NA REVIZIJU

Nad stečajnim dužnikom u tijeku je stečajni postupak pred Trgovačkim sudom u Splitu, pod brojem St-172/2014, u kojem postupku je stečajna upraviteljica predložila vjerovnicima, a vjerovnici su prihvatili Stečajni plan kojega su prihvatila sva 44 vjerovnika prisutna na Skupštini vjerovnika održanoj dana 20. svibnja 2019., a prvostupanjski sud je prihvaćeni Stečajni plan potvrdio Rješenjem St-172/2014-291 od 22. svibnja 2019.

Stečajni vjerovnik David Ilijevski, iako uredno pozvan, nije pristupio na Skupštinu vjerovnika održanu dana 20. svibnja 2019., te tako nije sudjelovao niti na ročištu radi raspravljanja o Stečajnom planu niti ročištu radi glasovanja o Stečajnom planu.

Stečajni vjerovnik FUTURUM KOMUNIKACIJE d.o.o., kao vjerovnik s osporenom tražbinom, iako uredno pozvan, nije pristupio ročištu radi raspravljanja o Stečajnom planu.

Stečajni vjerovnici FUTURUM KOMUNIKACIJE d.o.o. i David Ilijevski jedini su protiv prvostupanjskog rješenja o potvrdi Stečajnog plana za stečajnog dužnika podnijeli žalbu, koja je kao neosnovana odbijena Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u Zagrebu dana 17. srpnja 2019.

Protiv toga Rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, stečajni vjerovnici Futurum komunikacije d.o.o. i David Ilijevski podnijeli su reviziju, objavljenu na e-oglasnoj ploči sudova dana 18. rujna 2019., tako da stečajni dužnik u roku propisanom člankom 390. st. 1. ZPP podnosi ovaj odgovor na reviziju.

Stečajni dužnik protivi se reviziji i prijedlozima stečajnih vjerovnika iznesenima u reviziji, kao neosnovanima, iz sljedećih razloga:

1.

Stečajni vjerovnici kao podnositelji revizije, iako navode da podnose reviziju iz članka 382. st. 2. ZPP, u revizijskim razlozima uglavnom ponavljaju svoje žalbene navode korištene protiv prvostupanjskog Rješenja o potvrdi stečajnog plana, tako da je u tom smislu njihova revizija nedopuštena.

No, protiv drugostupanjskog rješenja kojim se odbija žalba protiv rješenja o potvrdi stečajnog plana nije dopuštena niti revizija iz članka 382. st. 2. ZPP, a sve zbog odredbe članka 11. stavak 10. Stečajnog zakona (Narodne novine 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12 – dalje u tekstu: Raniji Stečajni zakon), koji se primjenjuje u ovome predmetu radi toga, što je stečajni postupak pokrenut dana 17. studenog 2014., dakle, prije stupanja na snagu Stečajnog zakona (Narodne novine 71/2015 i 104/2017 – u nastavku: Stečajni zakon).

Odredba članka 11. stavak 10. Ranijeg Stečajnog zakona glasi:

„U stečajnom postupku ne može se podnijeti prijedlog za ponavljanje postupka, a revizija se može izjaviti samo ako odluka drugostupanjskog suda ovisi o rješenju nekog materijalnopravog ili postupovnopravnog pitanja važnog za osiguravanje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti građana, u skladu s pravilima parničnog postupka.“

Prema tome, dopuštenost revizije u ovome stečajnome postupku valja prosuđivati prema pravilima koja propisuje članak 400. ZPP, prema kojem se revizija može izjaviti *„i protiv rješenja drugostupanjskog suda kojim je postupak pravomoćno završen“*.

Dakle, uvjet dopuštenosti revizije protiv rješenja drugostupanjskog suda jest prestanak litispendencije u određenoj pravnoj stvari. Stečajni postupak nad stečajnim dužnikom još traje. On nije dovršen Rješenjem o odbijanju žalbe protiv rješenja o potvrdi Stečajnog plana, dovršetak toga postupka ima uslijediti tek donošenjem rješenja o zaključenju stečajnog postupka. Zbog toga niti tzv. „izvanredna revizija“ iz članka 382. st. 2. ZPP nije dopuštena. Takvo pravno shvaćanje potvrđuje i posebna zakonska odredba „Pravni lijekovi“ (članak 339.) Stečajnog zakon, koja protiv rješenja kojim se stečajni plan potvrđuje dopušta (samo) žalbu, ali ne i reviziju.

2.

Da bi revizija iz članka 382. stavka 2. ZPP bila dopuštena, stranka je u reviziji dužna obrazložiti razloge zbog kojih smatra da postavlja materijalnopravno ili postupovnopravno pitanje koje je važno za osiguravanje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni (građana). Prvostupanjsko rješenje i u revizijom pobijano drugostupanjsko rješenje temelje se na pravilnoj primjeni zakona, ova su rješenja usklađena s ustaljenom sudskom praksom, a u pravnom sustavu nisu nastupile nikakve promjene koje bi zahtijevale preispitivanje sudske prakse. Pitanja koja se postavljaju u reviziji po svom sadržaju ničim ne upućuju kako bi odgovori na ta pitanja, kakvi god bili, mogli biti od utjecaja na jedinstvenu primjenu zakona ili na ravnopravnost svih u njegovoj primjeni. Naprotiv, pitanja koja u svojoj (izvanrednoj) reviziji postavljaju podnositelji revizije usko su povezana s predmetom stečajnog dužnika Vis d.d. u stečaju i Stečajnim planom za tog stečajnog dužnika koji je pravomoćno potvrđen, jer postavljena pitanja, osim što su samim zakonom jasno rješenja, razriješenja su i u dostupnoj sudskoj praksi.

3.

U nastojanju da sadržaj svojih pitanja dovedu u vezu s pobijanim Rješenjem kojim je odbijena njihova žalba protiv Rješenja o potvrdi Stečajnog plana, podnositelji revizije služe se i manipulacijama sa sadržajem drugostupanjskog Rješenja, pa tako, primjerice, u točki 1.1. revizije podnositelji revizije nastoje prikazati, da se radi o citatu iz obrazloženja drugostupanjskoga rješenja (*sa svoje strane sročeni odlomak stavlja ju pod navodnike, što bi trebalo sugerirati, da se radi o citatu*), a zapravo, radi se o manipulaciji potrebnoj kako bi se našlo poveznicu između odluke koja se revizijom pobija i pitanja koje se u vezi s njom postavlja.

4.

Podnositelji revizije postavljaju pitanje o tome, je li povrijeđen propis iz članka 316. st. 2. Stečajnog zakona ako stečajni plan ne sadrži izjave svakog stečajnog vjerovnika na kojeg se predmetni stečajni plan odnosi.

Odredba članka 316. st. 2. Stečajnog zakona je kristalno jasna odredba, koju ne treba dodatno niti razjašnjavati, niti tumačiti, a u odnosu na njenu primjenu nema nikakvih kontradiktornosti u sudskoj praksi općenito, pa niti u sudskoj praksi Visokog trgovačkog suda RH.

Odredba članka 316. st. 2. Stečajnog zakona glasi:

„Ako je stečajnim planom određeno da neki vjerovnici dobiju udjele u dužniku pravnoj osobi ili da postanu njezini članovi ili da steknu određena prava u djelatnosti dužnika pojedinca, stečajnom planu treba priložiti izjavu o suglasnosti svakoga od tih vjerovnika.“

Podnositelji revizije citiranu odredbu tumače na apsurdan način – prema njihovom shvaćanju, izjave iz članka 316. st. 2. Stečajnog zakona trebalo bi priložiti od svih vjerovnika na koje se stečajni plan odnosi, a ne samo od vjerovnika („nekih“) za koje je stečajnim planom predviđeno da dobiju udjele u dužniku pravnoj osobi.

Uz takvu interpretaciju, podnositelji revizije tražili bi izjave iz čl. 316. st. 2. Stečajnog zakona i od radnika stečajnog dužnika, koji će temeljem Stečajnog plana primiti isplatu svojih tražbina u cijelosti u novcu, iako se na njih mjera stečajnog plana o nenovčanom namirenju stjecanjem udjela u pravnoj osobi uopće ne odnosi.

Pravilno je odredbu članka 316. st. 2. Stečajnog zakona interpretirati na način, da izjavu o pristanku na stjecanje udjela u pravnoj osobi trebaju dati samo oni („neki“) vjerovnici, u odnosu na koje će biti primijenjen temeljem Stečajnog plana takav oblik namirenja.

Prema tome, postavljeno pitanje „da li su povrijeđeni propisi o sadržaju stečajnog plana kada stečajni plan ne sadrži izjave iz čl. 316. st. 2. Stečajnog zakona svakog stečajnog vjerovnika na kojeg se predmeti stečajni plan odnosi“ – temelji se na logičkoj pogrešci podnositelja revizije, a od Vrhovnog suda Republike Hrvatske nije temeljem članka 382. st. 2. ZPP moguće niti dopušteno tražiti tumačenje propisa, već razrješenje onih pravnih pitanja koja su bitna za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih.

Sve što je u prethodnom odlomku rečeno u odnosu na prvo, vrijedi i za drugo postavljeno pitanje podnositelja revizije.

5.

U nastavku, podnositelji revizije problematiziraju primjenu mjere smanjenja obveza dužnika, koja je kao mjera stečajnog plana dopuštena odredbom članka 303. st. 2. alineja 8. Stečajnog

zakona, a u odnosu na podnositelja revizije Davida Ilijevskoga, koji je stečajnoj upraviteljici uskratio davanje izjave iz članka 316. st. 2. Stečajnog zakona, pa u odnosu na njega, zbog nedostajuće izjave, nije bilo moguće primijeniti, kao na ostale stečajne vjerovnike drugog višeg isplatnog reda, mjeru stjecanja udjela u dužniku pravnoj osobi kao mjeru namirenja dijela tražbina vjerovnika.

U tom problematiziranju, primjene inače zakonom propisane i prema tome dopuštene mjere stečajnog plana podnositelji revizije interpretiraju kao „uvjetovanje“, „prijetnja“ i sl.

Stečajni vjerovnik David Ilijevski mogao je dati izjavu iz članka 316. st. 2. Stečajnog zakona, a iz samo njemu znanih razloga nije tu izjavu dao, iako je znao, da će u odnosu na njega, bude li davanje te izjave uskraćeno, biti primijenjena mjera smanjenja obveza dužnika. To znači, da je stečajni vjerovnik David Ilijevski iskoristio svoje pravo da sam izabere način namirenja svoje tražbine.

Pitanja, koja podnositelji u nastavku postavljaju Vrhovnom sudu RH (str. 7. revizije, označena red. br. 1. do 4.), redom su takve naravi, da odgovori Vrhovnog suda RH nisu potrebni.

Na pitanje pod 1. nije potreban odgovor Vrhovnog suda RH povezan s ovim predmetom, jer se u tome predmetu ne radi niti o „uvjetovanju“, niti o „prijetnji otpisom“, već se radi o pravu izbora vjerovnika, koje pravo je vjerovnik iskoristio, tako da postavljeno pitanje nema nikakve pravne niti stvarne veze s ovim predmetom, a davanje odgovora na tako postavljeno pitanje neće ničime doprijeti jedinstvenoj primjeni prava i ravnopravnosti svih, kao niti ujednačenju sudske prakse.

Drugo postavljeno pitanje također ne zahtijeva angažman Vrhovnog suda RH, budući da je primjena mjere smanjenja obveza dužnika moguća i dopuštena mjera stečajnog plana, slijedom odredbe članka 303. st. 2. Stečajnog zakona, tako da primjena te mjere nema i ne može imati značenje niti stavljanja u povoljniji položaj niti stavljanja u nejednaki položaj vjerovnika.

Treće pitanje o zateznim kamatama je promašeno, jer se stečajnim planom tražbine ne „priznaju“ nego namiruju u skladu s mjerama stečajnoga plana.

Četvrto pitanje također ne zahtijeva angažman Vrhovnog suda RH, jer su norme Stečajnog zakona o uskrati potvrde stečajnog plana odnosno o njegovom odbacivanju jasne i nedvosmislene, a u ovome predmetu nije bilo i nema niti jednog razloga niti za uskratu potvrde Stečajnog plana niti za njegovo odbacivanje.

U točki 1.3. revizije podnositelji revizije tvrde da nije ostvarena svrha stečajnog postupka, jer svi stečajni vjerovnici nisu namireni, što ni izbliza ne odgovara činjenicama obuhvaćenima postupkom u ovome predmetu.

Podnositelji revizije zaboravljaju, da mjera iz članka 303. st. 2. alineja 8. Stečajnog zakona jest mjera namirenja vjerovnika, koja se ne naziva „otpisom“, kako navode podnositelji revizije, nego se naziva smanjenjem obveze dužnika.

Dakle, stečajni vjerovnik David Ilijevski namiren je, u novcu, s jednakim dijelom svoje tražbine kao i svi drugi stečajni vjerovnici istog isplatnog reda. Prema tome, u odnosu na njega nije primijenjen nikakav „otpis“, već je primijenjena dopuštena mjera smanjenja obveze dužnika, i to za onaj dio, za koji taj stečajni vjerovnik nije prihvatio da bude namiren nenovčanim namirenjem, vlastitom voljom i bez ikakve prisile.

U točki 1.4. podnositelji revizije upisu na pravila o zaštiti manjine, ali ničime ne pružaju argumente iz kojih bi proizlazilo, da bi oni, za slučaj da stečajnog plana nema, dobili više nego što je to predviđeno stečajnim planom.

Podnositelji revizije manipuliraju s knjigovodstvenom vrijednošću imovine, zanemarujući pri tome tzv. likvidacijsku vrijednost imovine stečajnog dužnika, odnosno, vrijednost koju bi ta imovina polučila u uvjetima unovčenja uz primjenu likvidacijskog modela stečajnog postupka.

Kao stečajni vjerovnici drugog višeg isplatnog reda, podnositelji revizije u uvjetima likvidacijskog modela stečajnog postupka, uopće ne bi došli na red za namirenje bilo kojeg dijela svojih tražbina, pa prema tome, ne bi ostvarili niti 33,33 posto glavnice koliko je za njihovo namirenje predviđeno u dijelu novčanog namirenja prema Stečajnom planu.

O tome, da je namirenje vjerovnika u uvjetima stečajnog plana znatno povoljnije u odnosu na namirenje tih istih vjerovnika ako stečajnog plana ne bude, dana su opsežna obrazloženja u Pripremnoj osnovi Stečajnog plana, koja, usput rečeno, podnositelji revizije nisu u tijeku rasprave o Stečajnom planu niti jednom riječju osporavali.

Posljednje pitanje, koje podnositelji revizije postavljaju, odnosi se na financijska izvješća za posebne namjene i, kao i sva prethodna pitanja, ne zahtijeva da Vrhovni sud RH na njega daje odgovore, s obzirom na to, da podnositelji revizije postavljaju lažnu dilemu o valjanosti financijskih izvješća, pregledanih i revidiranih od kvalificiranih, uglednih i renomiranih revizora (KPMG CROATIA d.o.o.), koja izvješća, kao niti njihova revizija, nisu baš nigdje i ničim niti osporavana niti „prilagođavana“, kao što se tvrdi u postavljenom pitanju. Također, nerazumljivo je, zbog čega se od Vrhovnog suda RH traži odgovaranje na pitanje - je li sud dužan provesti vještačenje – kada je u potpunosti jasno, kada, pod kojim uvjetima i s kojim razlozima stečajni sud, kao i svaki drugi sud, određuje provođenje vještačenja, te u odnosu na koja pitanja.

Dakle, niti jedno od podnositelja revizije postavljeno pitanje nije od značenja za sudsku praksu, niti za jedinstvenu primjenu zakona i ravnopravnost svih. Radi se o potrebi podnositelja revizije, da i nadalje nastoje ometati, opstruirati i troškovima opteretiti tekući stečajni postupak nad stečajnim dužnikom, a sve radi ciljeva koji su stečajnom dužniku nerazumljivi.

Slijedom svega navedenoga, stečajni dužnik predlaže Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, da podnesenu izvanrednu reviziju odbaci.

Stečajni dužnik:
VIS d.d. u stečaju
Stečajna upraviteljica
Mira Hajdić